

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਚੋਪੜਾ ਜੇ.

ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ- ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 13 (ਪੀ) ਆਫ 1951।

ਪੈਪਸੂ ਜੁਡੀਕੇਚਰ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (X ਦਾ 2005 BK)—ਸੈਕਸ਼ਨ 52—
ਪੁਨਰਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਕਹਿਰੇ ਜੱਜ ਦਾ
ਫੈਸਲਾ—ਇਸ ਤੋਂ ਅਪੀਲ—ਕੀ ਕਾਬਲ—ਕਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ—ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ
ਅਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਲਟ। ਐਕਟ-ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਨਿਯਮ, ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ
ਹੈ।

1958

ਅਪ੍ਰੈਲ, 28

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਰੀਵਿਜ਼ਨਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ
ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਪੈਪਸੂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ X ਦੇ
2005 ਬੀਕੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 52 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਅਰਥਾਂ ਅਤੇ
ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਉਸਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ
ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਸੁਵਿਧਾ ਜਾਂ ਬੇਤੁਕੀ, ਕਠਿਨਾਈ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਵੱਲ ਲੈ
ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
ਇਹ ਜੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਵਾਕ ਦੀ ਬਣਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸੋਧਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਕਰਣ ਦੇ
ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਹਟ ਕੇ, ਖਾਸ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਰਥ ਦੇ ਕੇ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨੂੰ
ਬਦਲ ਕੇ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰਕੇ, ਇੱਕ ਅਟੱਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ
ਅਧੀਨ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ
ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕੀ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀਆਂ
ਗਈਆਂ ਸੋਧਾਂ ਸਿਰਫ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਸੁਧਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਹੀ
ਅਰਥ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਇਸ
ਨੂੰ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ ਦੀ ਅਕੁਸ਼ਲਤਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ
ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਪੂਰਨ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ
ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ।

ਪੱਤਰ 2005 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ X ਦੀ ਧਾਰਾ 52 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ, 11 ਮਈ, 1951 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਜਸਟਿਸ ਗੁੰਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਸ੍ਰੀ ਦੌਲਤ ਰਾਮ ਜੈਨ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਬਰਨਾਲਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਮਿਤੀ 24 ਫਰਵਰੀ, 2006 ਨੂੰ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਸ੍ਰੀ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਨਰੋਲਾ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਦੂਸਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਧੂਰੀ, ਮਿਤੀ 19 ਨਵੰਬਰ, 2004 ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਆਰਕੇ ਡੀ ਭੰਡਾਰੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਡੀਐਸ ਨਹਿਰਾ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਚੋਪੜਾ, ਜੇ.—ਇਹ ਅੱਠ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ (13(ਪੀ)/51, 9(ਪੀ)/54, 40(ਪੀ)/54, 9(ਪੀ)/55, 27(ਪੀ)/55, 57(ਪੀ)/55, 58(ਪੀ)/55 ਅਤੇ 61(P)/56) ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਮੁਦਲੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਹੈ।

ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਹ ਸਾਂਝਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਲੇਵੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੈਪਸੂ ਜੁਡੀਕੇਚਰ ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 2005 ਦੀ ਧਾਰਾ 52 (2005 ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰ. X), ਜੋ ਕਿ ਸਵੀਕਾਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:-

*'ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ, ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਵਾਲੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੱਜ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼

ਜਸਟਿਸ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਅਪੀਲ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ, ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂ ਸੁਪਰੀਟੇਨਡੈਂਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ।

ਅਧੀਨ ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਅਤੇ ਮੰਤਰੀ

* ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰੀ।

* ਸੈਕਸ਼ਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ, ਮਿਤੀ 10 ਕੈਟਿਕ, 2005 ਬਿ. ਵਿੱਚ ਛਾਪਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। (ਅਕਤੂਬਰ 25, 1948), ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਬਨਾਮ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ, ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਫੈਸਲਾ, ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸੁਪਰੀਟੇਂਡੈਂਸ 4 ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦੀਵਾਨੀ ਜਾਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਮੁੜ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਗਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ, ਡਿਕਰੀ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

* ਇਸ ਲਈ, ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ, ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੀਵਾਨੀ ਜਾਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ, ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇਗੀ ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੇ ਖਰੜੇ ਜਾਂ ਛਪਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੇ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਂ ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨਲ ਅਧਿਕਾਰ ਡਿਕਸ਼ਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ । ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਏ

ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਾਈ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਲਾਂਭੇ ਹੋ ਗਿਆ , ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੰਭਵ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਵਿਵਾਦ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਚੋਪੜਾ, ਜੇ. ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 52 ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਪੜ੍ਹਨਾ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਗੁੰਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਪੂਰੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ; 'ਨਿਰਣੇ ' ਜਾਂ 'ਆਰਡਰ' ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ 'ਫਰਮਾਨ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਇਹ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਧਾਰਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ 'ਤੇ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗੀ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਸੁਪਰਿਨਟੇਨਡੈਂਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਇਤਿਹਾਸ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਜਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਦਾਇਗੀ ਕਦੇ ਵੀ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ ਦੀ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਿੰਟਰ

20 ਅਗਸਤ, 1948 ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਗਠਨ ਸਮੇਂ, ਉਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ, ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਆਰਡੀਨੈਂਸ, ਨਿਯਮ, ਆਦਿ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਰਾਜ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੈਪਸੂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 2005 ਬੀਕੇ ਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪਟਿਆਲਾ ਜੁਡੀਕੇਚਰ ਫਰਮਾਨ, 1999 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ-

“ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ

ਉਕਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਜੱਜ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਵਾਲੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ;

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਏਗੀ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਫੈਸਲਾ, ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੀਵਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਉਕਤ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ, ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਜਾਂ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜੱਜ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਕੇਸ ਅਪੀਲ ਲਈ ਯੋਗ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਪੁਨਰ-ਸੁਰਜੀਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਕਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ, ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੇਠਲੀ ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਅਤੇ ਉਕਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਮੰਤਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਜੋ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੋਧੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ, ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। .

ਪੈਪਸੂ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (2005 ਬੀ.ਕੇ. ਦੇ ਨੰਬਰ II) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 20 ਅਗਸਤ, 1948। ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 21 ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 1 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਪਟਿਆਲਾ ਜੁਡੀਕੇਚਰ ਫਰਮਾਨ, 1999 ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਕਾਪੀ ਹੈ, ਜੋ ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਪਟਿਆਲਾ ਜੁਡੀਕੇਚਰ ਫਰਮਾਨ, 1999, ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (2005 ਬੀ.ਕੇ. ਦਾ ਨੰਬਰ II) ਨੂੰ 2005 ਬੀ.ਕੇ. ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰ. X ਦੀ ਧਾਰਾ 119 ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1948 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ 52 ਜੋ ਹੁਣ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਪਟਿਆਲਾ ਜੁਡੀਕੇਚਰ ਫਰਮਾਨ, 1999 ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (2005 ਬੀ.ਕੇ. ਦੇ ਨੰਬਰ II) ਦੀ ਧਾਰਾ 21(4) ਦੇ ਦੂਜੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਾਨ ਹੈ। "ਮੁੜ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂ" ਵਾਕਾਂਸ਼ ਦੀ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ।

ਇਹ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟਸ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਲਾਲਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ । ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਲਾਹੇਵੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਆਸਤ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉਹੀ ਸਨ ਜੋ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ।

ਪੈਪਸੂ ਜੁਡੀਕੇਚਰ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 52 ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ "ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ" ਵਾਕਾਂਸ਼ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਅਚਾਨਕ ਗਲਤੀ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਸ਼ੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸੀਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਭਾਗ ਤੋਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਰਿਕਾਰਡ ਮੰਗਵਾਏ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਅਚਾਨਕ ਗਲਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਟਾਈਪੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਗਲਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਗਲਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਬਿੱਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਬਿੱਲ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਲੇਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।

ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗਲਤੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ? ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਨੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਾਦੀ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਇਕ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਨਿਯਮ "ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ।" ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜੇ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਰਥ ਦੇ ਯੋਗ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਬੇਤੁਕਾ ਜਾਂ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ - ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 52 ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਦਾਰ ਅਤੇ ਨਾ-ਸਮਝਣਯੋਗ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਇਸਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਅਰਥਾਂ ਅਤੇ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਵਿਗਾੜਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਸਹੂਲਤ ਜਾਂ ਬੇਤੁਕੀ, ਤੰਗੀ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਲਈ, ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਜੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਾਕ ਦੀ ਬਣਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸੋਧਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਕਰਣ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਹਟ ਕੇ, ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਰਥ ਦੇ ਕੇ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੇਲ-ਜੋਲ ਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰਕੇ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਅਟੱਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਇਰਾਦਾ ਹੈ

ਸ਼ਬਦ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਧਾਂ

ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਾਇ ਸਿੰਘ ਦੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਸੋਧਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ (^ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਹੀ ਅਰਥ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਭਾਗ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ ਦੀ ਅਕੁਸ਼ਲਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ, ਲੋੜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਾਂ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਪੂਰਨ ਅਝਚਨਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ 1 ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਬਚਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (^, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਸੀ, ਕੀ ਇਹ ਓਬਲੀ ਸੀ।

ਲੋਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਐਕਟ, 1951 ਦੀ ਧਾਰਾ 99(1)(a) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਖੋਜ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਚੋਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 99(1)(a) ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ "ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ" ਦੇ ਨਾਮ ਦਰਜ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ ਜੋ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਪਾਰਟੀ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਵੀ ਪ੍ਰੋ ਵਿਸੋ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਅਸਲ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਵੈਕਟਾਰਮਾ ਅਈਅਰ, ਜੇ., ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਆਮ ਅਧਿਕਤਮ ਅਧਿਆਤਮ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ: -

“ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਨਾਲ ਪਰੋਵੀਸੋ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਸੈਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਸਿਰਫ਼ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਹਨ।”

ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ 2005 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ X ਦੀ ਧਾਰਾ 52 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਬੀ.ਕੇ. ਪੈਪਸੂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

, ਅਪੀਲ ਲੈਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਦਲ ਆਈ.ਪੀ. ਚੰਦ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਫਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ, ਡਿਸਚਾਰਜ ਜਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਕੇਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਾਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭੰਡਾਰੀ, ਮੁੱਖ ਜੱਜ-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ